

Sygn. akt IV U 636/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 kwietnia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Monika Wawro
Protokolant:	sekr. sądowy Tomasz Miłosz

po rozpoznaniu w dniu 3 kwietnia 2018 r. w Olsztynie

sprawy G. S. reprezentowanej przez R. S.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi Do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności

o ustalenie niepełnosprawności

na skutek odwołania G. S. reprezentowanej przez R. S.

od decyzji Wojewódzkiego Zespołu Do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności

z dnia 13 października 2016 roku nr (...)

oddala odwołanie

Sygn. akt IV U 636/16

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 13 października 2016 roku nr (...) Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w E. utrzymał w mocy orzeczenie Powiatowego Zespołu Do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w G. z dnia 02 września 2016 roku, zgodnie z którym zaliczono małoletnią G. S. do osób niepełnosprawnych.

Od powyższego orzeczenia odwołanie złożył R. S., reprezentujący małoletnią G. S., wskazując, że nie zgadza się z wydaną decyzją, w zakresie wskazań dotyczących pkt 7 decyzji.

Przedstawiciel ustawy dziecka podniósł, że dziecko w wieku 3 lat nie jest w stanie samodzielnie wykonywać nakazanych czynności oraz nie posiada racjonalnego myślenia o swoim stanie zdrowia. Wskazał, że codzienna rehabilitacja, wizyty na zajęciach fizjoterapeutycznych i podstawowa edukacja wpływająca na rozwój dziecka wymaga stałej opieki jednego z rodziców.

W odpowiedzi na odwołanie Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w E. wniósł o jego oddalenie. Podniesiono, iż w świetle ocen sporządzonych w dniu posiedzenia przez powołany skład orzekający oraz opinii wydanej w ramach samokontroli stan zdrowia orzekanego dziecka - nie spełnia kryteriów uzasadniających uwzględnienie w treści orzeczenia pkt 7 wskazań. Rozpoznany niedowład lewej kończyny górnej powoduje obniżenie

siły mięśniowej i zakres ruchów w tej kończynie , jednakże nie ma on istotnego wpływu na funkcjonowanie dziecka (dziewczynka jest praworęczna, bez zaburzeń w samodzielnym poruszaniu się , bez zaburzeń w przyjmowaniu pokarmów. W ocenie organu brak jest podstaw do orzeczenia całkowitej zależności od opiekuna w stopniu przewyższającym zakres typowy dla wieku dziecka. W ocenie organu odwoławczego dziecko naruszona sprawność u dziecka powoduje jedynie konieczność współdziałania opiekuna dziecka w procesie jego leczenia i edukacji. Organ orzekający podkreślił, że uwzględnił wszystkie przesłanki , które bierze się pod uwagę przy orzekaniu o niepełnosprawności. Rozpatrując niniejsze odwołanie pozwany organ uznał, że okoliczności powołane w świetle zgromadzonych dokumentów i obowiązujących przepisów nie stanowią wystarczającej podstawy do zmiany orzeczenia.

Sąd ustalił, co następuje:

Małoletnia G. S. ma prawie 5 lat, cierpi niedowład lewej kończyny górnej na tle uszkodzenia okołoporodowego spłotu barkowego, co powoduje obniżoną sprawność ręki lewej.

(bezsporne)

Orzeczeniem z dnia 02 września 2016 roku Powiatowy Zespól do spraw Orzekania o Niepełnosprawności w G. G. S. do osób niepełnosprawnych wskazując, iż małoletnia nie wymaga konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. W wyniku odwołania Wojewódzki Zespól do spraw Orzekania o Niepełnosprawności w dniu 13 października 2016 roku utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

(d: akta WZON (...))

W związku z rozbieżnościami w ocenie przez przedstawiciela ustawowego małoletniej Odwołującej i organ orzekający o niepełnosprawności, stanu zdrowia małoletniej, należało odwołać się do wiadomości specjalnych. Sąd dopuścił więc dowód z opinii biegłych lekarzy neurologa i rehabilitanta.

Biegły lekarz neurolog dziecięcy na podstawie przeprowadzonego badania lekarskiego, wywiadu oraz obserwacji zachowania dziecka rozpoznała o Odwołującej stan po okołoporodowym uszkodzeniu spłotu barkowego typu E.-D. po stronie lewej, zaliczając małoletnią do osób niepełnosprawnych z symbolem 10-N, 11-I. Wskazała, iż dziecko nie wymaga konieczności opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. Wymaga konieczności stałego codziennego współdziałania opiekuna dziecka w procesie leczenia, rehabilitacji i edukacji.

W uzasadnieniu opinii biegła wskazała, że stwierdziła dysfunkcję lewej kończyny górnej wyrażona w niewielkim stopniu. Lewa kończyna współuczestniczy w funkcji prawej kończyny górnej, co pozwala dziecku na funkcjonowanie w zakresie manipulacji na dość dobrym poziomie porównując ten stan do pełnej normy. Biegła podkreśliła, że ze względu na to, iż małoletnia jest praworęczna dysfunkcja lewej kończyny górnej nie ogranicza jej aktywności w zakresie czynności samodzielnego jedzenia, toalety w zakresie odpowiadającym wiekowi dziecka. Biegła wskazała, iż brak jest podstaw do orzeczenia całkowitej zależności opiekunów w stopniu przewyższającym zakres typowy dla wieku dziecka. Natomiast dziecko wymaga kontynuacji rehabilitacji w związku z tym konieczności stałego współdziałania na co dzień opiekuna dziecka w procesie leczenia, rehabilitacji i edukacji.

(d: opinia biegłego neurologa- k. 21-22)

Biegły z zakresu rehabilitacji medycznej rozpoznał u Odwołującej niedowład kończyny górnej lewej w następstwie okołoporodowego uszkodzenia lewego spłotu ramiennego (...) 10 P14. 1, koślawość kolan i stóp, natomiast nie zaliczył małoletniej do osób niepełnosprawnych.

W uzasadnieniu opinii biegły wskazał, że stwierdzona u odwołującej dysfunkcja kończyny górnej lewej nie powoduje istotnego ograniczenia wydolności funkcjonalnej w czynnościach życia codziennego, nie ogranicza w sposób istotny

możliwości udziału w innych czynnościach typowych dla wieku, jak np. gry i zabawy. Małoletnia wymaga pomocy i opieki osób trzecich w zakresie typowym dla wieku. Biegły podkreślił, iż dodatkowa pomoc jest potrzebna przy zakupie obuwia i wkładek oraz dopilnowaniu, aby małoletnia ich używała.

(d: opinia biegłego z zakresu rehabilitacji- k. 52-56)

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie przedstawiciela ustawowego małoletniej Odwołującej jako niezasadne, nie zasługuje na uwzględnienie.

Ustawa z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz o zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz.U. Nr 123, poz. 776 z 1997 roku ze zm.) w art. 4a przewiduje, iż osoby, które nie ukończyły 16 roku życia zaliczane są do osób niepełnosprawnych, jeżeli mają naruszoną sprawność fizyczną lub psychiczną o przewidywanym okresie trwania powyżej 12 miesięcy, z powodu wady wrodzonej, długotrwałej choroby lub uszkodzenia organizmu, powodującą konieczność zapewnienia im całkowitej opieki lub pomocy w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych w sposób przewyższający wsparcie potrzebne osobie w danym wieku.

Kryterium oceny niepełnosprawności w/w osób określa Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 1 lutego 2002 r. w sprawie kryteriów oceny niepełnosprawności u osób w wieku do 16 roku życia. Zgodnie z § rozporządzenia należy brać pod uwagę przewidywany okres trwania upośledzenia stanu zdrowia z powodu stanów chorobowych, niezdolności do zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, takich jak: samoobsługa, samodzielne poruszanie się, komunikowanie z otoczeniem, powodującej konieczność zapewnienia stałej opieki lub pomocy, w sposób przewyższający zakres opieki nad zdrowym dzieckiem w danym wieku, albo znaczne zaburzenia funkcjonowania organizmu wymagające systematycznych i częstych zabiegów leczniczych i rehabilitacyjnych w domu i poza domem. Jednocześnie § 2 pkt 2 cytowanego rozporządzenia wskazuje, iż przy ocenie niepełnosprawności dziecka bierze się pod uwagę: rodzaj i przebieg procesu chorobowego oraz jego wpływ na stan czynnościowy organizmu, sprawność fizyczną i psychiczną dziecka oraz stopień jego przystosowania do skutków choroby lub naruszenia sprawności organizmu, możliwość poprawy stanu funkcjonalnego pod wpływem leczenia i rehabilitacji.

Sąd dokonując oceny ustalonego materiału dowodowego wziął pod uwagę zakres zaskarżenia wynikający z odwołania, tj. w zakresie uznania, czy odwołująca wymaga, czy też nie wymaga stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji.

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności opinii biegłych: neurologa dziecięcego i biegłego z zakresu rehabilitacji medycznej, którym Sąd dał wiarę, należy uznać, iż G. S. nie spełnia przesłanek pozwalających na pozytywne wskazanie pkt 7, a mianowicie, że dziecko wymaga stałej lub długotrwałej opieki i pomocy w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji.

Podkreślić bowiem należy, że Sąd nie dysponuje wiadomościami specjalnymi, które posiadają biegli. Zgodnie zaś z utrwalonym w tej mierze poglądem Sądu Najwyższego - opinie biegłych lekarzy mogą być oceniane przez Sąd - wyłącznie przez pryzmat ich zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego oraz wiedzy powszechnej, wystarczające dla uznania bądź nie uznania opinii biegłego za przekonywującą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2005 r., II CK 572/04, Lex nr 151656).

W ocenie Sądu, powyższe opinie są precyzyjne, logiczne oraz wyczerpująco analizują przedstawione zagadnienia. Są one pełne (udzielają bowiem wyczerpujących odpowiedzi na postawione pytania) i jasne (zawierają logiczne uzasadnienie wniosków końcowych), a przez to merytorycznie zasadne. Brak jest przy tym, w ocenie Sądu, jakichkolwiek okoliczności, które prowadziłyby do konieczności uzupełnienia tych opinii, bądź skutkowały jej dyskwalifikacją. Ponadto, w pełni pokrywają się ze stanowiskiem (...) w zakresie zaskarżonym przez przedstawiciela Odwołującej.

G. S. wymaga pomocy i opieki ze strony rodziców w sposób typowy dla tego przedziału wiekowego i w konsekwencji, jako dziecko niesamodzielne w potocznym tego słowa znaczeniu (przede wszystkim ze względu na wiek) wymaga konieczności stałego współdziałania na co dzień opiekuna dziecka w procesie jego leczenia, rehabilitacji i edukacji. Od tych okoliczności należy przy tym odróżnić zdolność do samodzielnej egzystencji w rozumieniu przepisów o niepełnosprawności. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż żadne kilkuletnie dziecko, nawet zupełnie zdrowe, nie jest w stanie samodzielnie zaspokajać swoich potrzeb życiowych bez pomocy rodziców, czy też opiekunów. Jednak niezdolność do samodzielnej egzystencji art. 4 ust. 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz.U.2011.127.721 z późn.zm.), oznacza naruszenie sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację. Chodzi tu o osoby, które nie są w stanie zaspokajać swoich potrzeb i wykonywać samodzielnie podstawowych czynności życiowych (np. wykonać samodzielnej toalety, ubrać się, samodzielnie przyjąć posiłek) tak, jak to robią ich rówieśnicy.

Reasumując, Sąd uznał, iż w świetle opinii powołanych biegłych zgodnie z ich specjalnością, które Sąd podziela w całości, nie zachodzą podstawy do zmiany orzeczenia w zaskarżonym zakresie. Jednocześnie Sąd nie znalazł żadnych podstaw do zakwestionowania wskazanych opinii oraz wniosków w nich zawartych, tym bardziej, że żadna ze stron nie złożyła zastrzeżeń co do treści opinii.

W konsekwencji, nie tracąc z pola widzenia, niewątpliwie trudnej sytuacji życiowej rodziny małoletniej Odwołującej i samej G. S. brak jest podstaw do zmiany orzeczenia w zakresie wskazanym w odwołaniu.

Wobec powyższego, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc Sąd oddalił odwołanie

SSR Monika Wawro